

ninger i en særlig Paragraf, der er flyttet hen i Slutningen af Lovforslaget, alt for at gøre det saa klart som muligt, at § 1 omhandler en ekstraordinær Foranstaltning, og at dens Hensigt, paa Grund af Tilstande, som er ud over alle sædvanlige Forhold, er at gøre det muligt for Kommunerne at gaa ud over alle sædvanlige Foranstaltninger for at komme deres vanskelig stillede Beboere til Hjælp. Det foreslaas, at foruden ved Forsyning med Naturalier og ved Pengehjælp kan Kommunen komme de vanskelig stillede til Hjælp med Brændsel og de nødvendige Beklædningsgenstande, idet det neppe er tvivlsomt, at Kommunerne undertiden vil kunne gøre meget virksom og nødvendig Gavn herved. Ved Hjælp med Beklædningsgenstande tænkes der naturligvis navnlig paa Ydelse af Fodtøj uden Betaling eller til nedsat Pris. Jeg haaber, at denne Affattelse af § 1 maa vinde Tingets Bifald, og ikke efter sit Udtryk saa efter sin Tankegang.

Som ærede Medlemmer vil erindre, var § 2 i den i Fjor vedtagne Lov den Paragraf, som gik ud paa, at Kommunerne kunde ud over Foranstaltningerne efter § 1 yde alle Kommunens Beboere Bistand ved at træffe Foranstaltninger til deres Forsyning med de nødvendige Livsfor nødenheder. Ogsaa denne Paragraf er noget ændret, idet § 2 i den nu foreslaaede Affattelse bruger Vendingen, at Kommunerne kan med Indenrigsministerens Samtykke træffe Foranstaltninger til, at der kan sikres alle Kommunens Beboere de vigtigste Livsfor nødenheder eller særlige Arter af disse til en rimelig Pris. Og der tilføjes: „saadanne Foranstaltninger kan for Landkommunernes Vedkommende gennemføres saavel for Amtskommunens som for de enkelte Sognekommuners Regning“. Den væsentlige Forskel mellem den gældende Lovs og den nu foreslaaede Lovs Foranstaltninger efter § 2 ligger dog ikke i de Ord, jeg her har gengivet, og hvoraf man vil se en Betoningsforskel og ogsaa en reel Forskel, for saa vidt som man foreslaar at indføre en Samvirken mellem Kommunerne amtsvis som en Forvaltningsmaade, der her rettelig kan anvendes, men den væsentlige Forandring er, at det foreslaas, at der ogsaa til Foranstaltninger i Henhold til § 2 ydes noget Statstilskud, og det vil jeg meget henstille til dette høje Tings Medlemmer at gaa ind paa. Efter den gældende Lov træffes Foranstaltningerne efter § 2 uden Statstilskud, og det viser sig, at saadanne kun er iværksatte i overordentlig ringe Omfang, nemlig

kun i 2 Bykommuner, tror jeg, og i en Del Landkommuner, men kun med meget smaa Beløb. Jeg vil tro, at dette hænger sammen med, at Staten positivt har unddraget dem sin Støtte, hvilket uvilkaarligt maa virke paa Kommunerne saaledes, at de opfatter Foranstaltningerne som noget, Staten neppe lægger synderlig Vægt paa. Jeg foreslaar nu, at man til Foranstaltningerne baade efter § 1 og efter § 2 yder Statstilskud, men efter andre Regler end dem, der er gældende for i Aar. Det skal jeg om lidt komme til. Jeg skal blot først gøre opmærksom paa, at naar der er Tale om saadanne Foranstaltninger, som kræver Samvirken mellem Kommunerne, maa der gives Regler for, hvorledes saadan Samvirken skal finde Sted, og ligesom efter den gældende Lov henvises der her til Forhandling, eventuelt paa Indenrigsministerens Foranledning.

Ligesom jeg i Fjor foreslog det, har jeg i Aar ment det nødvendigt at genoptage en Bestemmelse, Rigsdagen ikke i Fjor vilde gaa med til, nemlig at Indenrigsministeren er bemyndiget til eventuelt at træffe de Foranstaltninger, som er nødvendige, for at Samvirksomheden kan blive effektiv. Det er klart, at en enkelt Kommune vil kunne hindre en Samvirksomhed mellem mange Kommuner, hvis Beliggenhed gør Samvirksomhed ønskelig, og det er for at hindre, at en saadan enkelt Kommune lægger sig i Vejen for Iværksættelse af Foranstaltninger, som maa anses for naturligt at ligge indenfor det paa gældende Omraade, og som det overvejende Antal af Kommunernes Beboere ønsker. Derfor foreslaas det at tillægge Indenrigsministeren denne Myndighed, men der er tilføjet, hvad der i Aar vil findes ganske naturligt, at for saa vidt Landkommunerne skal deltage i denne Samvirken, skal Indenrigsministeren i fornødent Fald føre Forhandling med Amtsrådet. „I fornødent Fald“ vil selvfølgelig sige, hvis der ikke er Enighed mellem Kommunerne, idet det i modsat Tilfælde vil være overflødig at gaa til Forhandling med Amtsrådet. Jeg haaber, at den Uoverensstemmelse, der var imellem Tinget og mig i Fjor om dette Forhold, maa kunne fjernes, saaledes at vi kan opnaa en Ordning, hvorefter man virkelig kan sikre, at den nødvendige Samvirken imellem Kommunerne finder Sted. Det forekommer mig, at Erfaringerne har vist, at visse Foranstaltninger i almindelig prisregulerende Hensigt kan Kommunerne med Nytte foretage. Jeg er ganske klar over, at man, saaledes